

**R
O
Č
E
N
K
A
2008**

VSK MZLU BRNO
oddíl orientačního běhu

Slovo předsedy oddílu

Přátelé, to, že čtete tyto řádky, znamená, že se nám opět podařilo vydat ročenku. To je potěšující, protože času ubývá a lidí ochotných pro oddíl něco udělat taktéž. Chtěl bych proto poděkovat všem, kteří si našli čas a do ročenky přispěli. Speciálně bych pak chtěl poděkovat Liborovi za výsledkovou část a Radce za to, že z vás ty články vytloukla, vše dala dohromady a zařídila tisk.

V těchto úvodních se obvykle zabývám zhodnocením uplynulé sezóny a plány na sezónu následující. Tentokrát se loňskou sezónou příliš zabývat nebudu, protože mi přijde, že by se dala shrnout dvěma slovy: „proběhla standardně“. Zima byla standardně mizerná, soustředění standardně vydařené, výsledky na závodech byly standardní, žabiňácká mapa, na které jsme pořádali Akademické mistrovství ČR, byla standardně prachmizerná. Ostatní pořádání jsme zvládli standardně dobře a Metaxu jsme na přeboru zapili standardně šampaňským. Navíc se na loňskou sezónu podívá podrobněji Mirek ve speciálním, faktograficky zaměřeném článku, takže se můžeme rovnou vrhnout na to, co nás čeká v sezóně příští.

Popravdě toho není až tak moc. Soustředění na Šumavě již máme za sebou, další společné lyžařské soustředění zatím na plánu není. Proběhne (standardně) jarní mapové soustředění, tentokrát by mělo být týden před Velikonocemi, detaily se doladují. Pořádat budeme letos jen podzimní závod Jihomoravské ligy 17. 10. ve Zbraslavi (naše kandidatura na Mistrovství Moravy nebyla Soutěžní komisí vybrána). Alespoň se můžeme pokusit obhájit prvenství v anketě o nejlepší závod JML (pokud to nevíte, tak jsme ji letos vyhráli). Momentálně se doladuje přihláška do výběrového řízení na pořádání závodů pro rok 2010, ucházíme se o pořádání dvojzávodu žebříčku B na Bílém potoce. Samozřejmě proběhne oddílový přebor a nějaká ta společná akce v létě, informace budou distribuovány až budou.

Tolik tedy slovo předsedy. Nežlobte, trénujte a plaťte oddílové příspěvky.

Zdeněk Mazal

Oddílové akce v roce 2008

- leden lyžařské soustředění Tři Studně, Vysočina, vedoucí Mirek
- únor lyžařské soustředění Zadov, Šumava, vedoucí Zdeněk
- únor valná hromada oddílu
- březen jarní mapové soustředění, Zbraslav, vedoucí Zdeněk
- červen akademické mistrovství ČR, Ruprechtov, ředitel Emil, stavitel Petr
- říjen 12. jihomoravská liga, Zbraslav, ředitel Mirek, stavitelé Adam, Martin
- říjen přebor oddílu, Domašov, vedoucí Radka

Dále jsme uspořádali čtyři mapové tréninky jihomoravské oblasti.

Mirek Dokoupil

Veteran Cup Vamberk – tři dny pohody

Vamberk, chata Na Vyhlídce, 25.–27. 7. 2008

Týden po organizační i zážitkové megaakci, jakou nepochybně je mistrovství světa, a logicky i svým způsobem v jejím stínu proběhly “malé” třídenní ve východních Čechách. Komorní závody pro tři stovky lidí, zázemí v chatě, vše na jednom místě, vstřícní pořadatelé a pohodová organizace. Terén na první pohled tuctový, ale už na ten druhý...

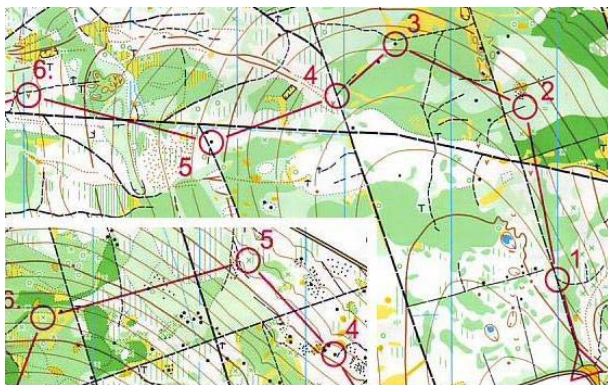

Na první pohled tuctově vypadá v první řadě mapa – bílý les, žluté a zelené fleky, semtam nějaký terénní útvar. Uznávám, byla dělána hodně “jednoduchým” stylem a leckde se našel důvod k výhradám, ale na druhou stranu prázdniny snesou víc než top soutěže a budme rádi, že se pár lidí vydalo na jaře do lesa a máme teď na čem běhat. Terén sám o sobě totiž zrovna lehký není – jistě, do obtížnosti orlických lesů (kdo pamatuje třeba horské smrčiny na Šajtavě, ale úplně by stačily i zelené a bunkrovaté Zaječiny u Kunvaldu) ještě něco chybí, ale i tak se člověk musí vypořádat se zahuštěným lesem, těžkou podložkou pod nohama (tráva, klacky, hlavně na pasekách), místy kamením, častými náletovými hustníky. Škoda, že volba postupu byla občas trochu loterií, zda vybraná pěšina nebude “vydlážděná” klacky či ostružiním, kolikrát se spíš vyplatily pravoúhlé obíhačky; podobně řídké šrafy občas značily místa, kde se člověk sotva prodere náletem nebo potácí v bordelu pod nohama, ale jak říkám, budme rádi (a před squadrou místních mapařů stejně smekám, sám bych ty zabušené pasáže dělat nechtěl :o).

První etapa odpolední krátká, start na dohled od chaty, cíl přímo za stany. Když říkám krátká, tak vezte že myslím opravdu krátkou trať v původní podobě, tedy pod půl hodiny a přitom normální trať v lese, žádný “sprint”. Mapa 1 : 5000, sice jen “zvětšená” desítka, ale naštěstí v “normálním” klíči. Jmenuje se sice Obora, ale ten několikahektarový oplocený prostor uprostřed sotva může být oborou – pořád mi vrtá hlavou, co tam vlastně je. Pro závod to ale není důležité, rychlá trať ji dokola oběhne či obkličkuje (to podle délky :o), závěrečný výšlap po louce a jde se na věču, na jedno a do hajan...

Druhá etapa klasika, tedy podle rozpisu, v reálu taková “klasika z vícedenních”, tedy na hodinu a to už musí být trať na daném prostoru pěkně zauzlovaná. Jediný den, kdy nás vytáhli pěkně daleko, tři kiláky na start a na trati pak pořádná dávka rocháňí v zeleném, delší postupy (bohužel tady se nakonec vyplatí již zmíněné pravé úhly, přímý postup je většinou cestou ke ztrátě), ale i pár fajnových dohledávek. Nedá mi to na tomto místě vyseknout poklonu staviteli dětské trati, tahle byla docela ideální, ostatně mrkněte sami (ve výřezu kousek dospělácké).

Osobní poznámka: Tak si s klukama vykračujeme nahoru od čtyřky a na křižovatce změna plánu, místo cesty hustníků s jasně zřetelným účelem. Náhodou máme papír, tak mladej vyfasuje a odchází do houští, když vtom běží kolem Martin Kunz a “Peťo, nemáš papír? Nějak to na mě přišlo...” Není na té křižovatce nějaká geofekální zóna? :o)

Kdo nechtěl odpoledne hodit vše za hlavu a jen si válet šunky, ať už u chaty nebo ve Vamberku na koupáku, pro toho tu byla řádka doprovodných aktivit – geocaching, rychlorazič, mapové hrátky pro děcka i dospělé ... zkrátka kdo chtěl, ani po závodě se nudit nemusel.

Ve třetí etapě už nás nic nepřekvapí, už víme, že podrostu se pokud možno vyhýbat a do pasek raději ani nelézt, dá se chodit i víc rovně a se dvěma dny v nohách už je to i hodně o fyzice, neřkuli na morál, když má člověk před sebou poslední půlkilák do kopce. Vyhlášení (tak

jako snad všechno tady) v klidu, na pohodu a přitom načas, nikdo taky moc nespěchá, takže i s pěknou kulisou, no a za dva roky zase tady...?

Petr Hrouda

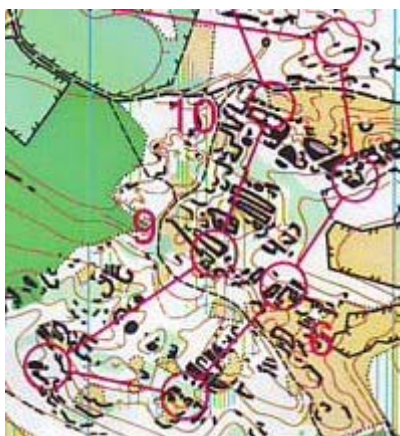
5 etap ve 3 dnech ... Valečov roku '08

Boseň, hrad Valečov, 2.–4. 8. 2008

Podle rozpisu sprinty, čemuž asi ani předem nikdo moc nevěřil, v reálu normální middly v typickém skalním terénu. Jak a proč tak, nemá asi cenu rozebírat, stejně už se o tom dost nakecalo na Benu i jinde - tady nastrkají do rozpisu "sprinty", jen aby závod na 1:5000 mohl být v rankingu, na Pěkných prázdninách zase zprvní krátkou etapu v lese klíčem pro městské sprinty ... no nic, třeba se jednou dožijeme doby, kdy se budou na "pětkách" běhat normální závody na normální mapě a pořadatelé přitom nebudou nuceni vymýšlet p*čoviny.

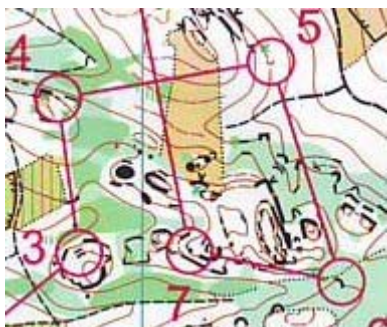
Proč se vlastně letos běžely valečovské třídenní od soboty do pondělí? Dokonce i s tím omezením, že se na místě nemůže z pátku na sobotu ani přespat? Dozví se člověk na místě, z plakátů či od očitých svědků - v pátek večer je amfiteátr plný Evy a Vaška, v hledišti nabito a věkový průměr asi 60 let ruší snad jen parta jičínských pořadatelů, kteří nejdřív dobře zapaří a v pokročilé fázi večera jdou vytáčet důchodkyně (to jako tančit s nima, né pudít - a babičky jsou prý hodně nadšené, jak vidno tanec smazává generační bariéry :o).

První etapa - klasické skály, něco přes tři kiláky, převýšení radši zatajeno, spousta kontrol, pořád kroutit volantem a hlídat si kde jsem a kde je nahore a kde dole. Namlsání na úvod, po dalších třech dějstvích se budou někteří jen mlsně vracet k první mapě a věřit, že aspoň poslední v pondělí bude taky tak dobrá. I když pro někoho snad až příliš tvrdé, možná že po letošku bude legendou křížení průchodů, kam se dalo dostat jen skokem shora a slabší (starší, menší) jednici pak nemohli vylézt zpátky...

Druhá etapa téhož dne odpoledne je první z oddálených, kilák a půl na start a z cíle. Ne že by na té odpolední mapě skály nebyly, ale postaveno to bylo spíš jako závod na fyzickou, snad míněn i jako rychlejší, ale to v tomto terénu asi moc nejde ... každopádně nějakým lahůdkovým houbařinkám se tratě úspěšně vyhnuly. Stavitelský tandem Hendy+Hóna se navečer omlouvá za délky tratí (osobně jsem v tom problém neviděl, spíš nejstarší kategorie to měly asi dost přes míru) a preventivně i za nějaký průser, jestli večer nastane (to nastane, ale tentokrát tahle dvojka nebude v hlavní roli).

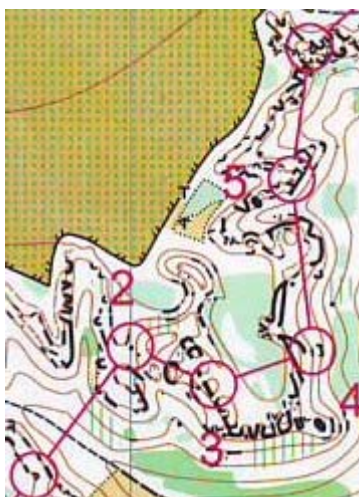
Navečer kulturní vložka v podobě noční prohlídky hradu, který z dálky vypadá jako pár ubohých zdí vystupujících z lesa, ale zblízka už je o poznání větší a to ještě člověk nevidí chodby a místnosti vytesané přímo ve skále. Pro velký zájem první skupina v deset pro děti a spáče, druhá pak v jedenáct ... no myslím, že bylo poněkud netaktické dát to takhle pozdě, v té druhé várce už snad nebyl nikdo střízlivější. Druhá taktická chyba pak přišla když kastelán ukázal klasické hradní záchody, tedy výklenek s dírou vespod, tak to hned pár borců vyzkoušelo - koho by napadlo, že záchod není nad příkopem jako na každém slušném hradě, ale nad cestou před vchodem, a proč se tam zrovna v tohle dobu prochází kastelánův kámoš...? No nic, trochu aférka a kdo chce vědět víc, ať se zeptá přímých účastníků. :o)

Neděle: dvakrát kilák a půl na ten samý start a z téhož cíle jako včera odpoledne, mapa tentokrát víc na východ. V prostoru třetí etapy jsou aspoň zčásti trochu mírnější kopce a jemné skalky, drsnější pasáž pak přijde v údolí k severu, které je nutno v půli trati kolmo překonat - tady přichází horolezecká vložka, z mapy to vůbec nevypadá nijak drsně (viz malý výřez v úvodu), ale těch pár vrstevnic člověk šplhá několik minut.

Čtvrté dějství v tomtéž prostoru, jen trať tažená v opačném směru - trochu jsem nepochopil, když 3. i 4. etapu stavěli titíž lidé (Kazdové), proč nás protáhli do značné míry stejnými místy, takže chvílemi už člověk šel trochu po paměti, zatímco jiná pěkná místa na mapě zůstala nevyužita. Zatím jsem nic neřekl o výsledcích, tak vězte že v H35 stačilo moc nechybovat k pohodlnému náskoku; to

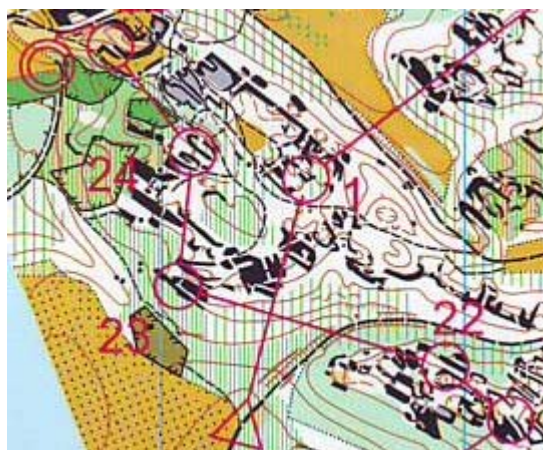
Aleš v H60 se úplně chybám nevyhnul, ale chybuji i ostatní a je z toho před handicapem třetí místo a minuta k druhému.

Po bujaré prohlídce hradu (ono toho bylo trochu víc než pár kapek moči :o) to vypadalo, že druhý večer stánky v kempu v deset zavřou - nakonec to nebylo tak žhavé, ale i pařmeni se možná vybořili první večer. Kdo chtěl, tak se snad druhou noc i vyspal, a kdo spát nechtěl, na sucho nezůstal...

Pondělí, handicap opět přímo kolem hradu v nejlepším terénu a kdo se těšil, že po třech mapově jednodušších etapách přijde zase jedna lahůdková, nemohl být zklamán. V popisech tentokrát totálně převládají průchody, které "lahůdce" z první etapy se sice už nic nepřiblíží, ale stejně je to leckde takový "průchod pro hubeňoury". Alešovi se zadaří, minutu ztráty stahuje hned v úvodu a i když v průběhu závodu tahá spíš za kratší konec, nakonec je to on, kdo před cílem nechybuje a druhý flek je jeho.

Pomineme-li prudké přeháňky (v sobotu navečer a v pondělí na vyhlášení) a noční ruch, není v zásadě nic, co by rušilo dojem z poklidných tří dnů na západě Českého ráje. Ideálně vše na jednom místě s pořadatelským centrem nonstop na pódiu amfiteátru, za tohle díky do Jičína. Na závěr snad pár slovy k hudební produkci, namíchané asi tak aby si každý našel to svoje (jen Evu a Vaška nahrané neměli...), no chvílemi to byl

takový mišmaš jako když pejsek s kočičkou míchali dort ... a že se kdysi hrad a nyní ruina Valečov asi desetkrát denně promění ve strašidelný zámek, to jste si mohli odpustit... (Na vysvětlenou: Když na začátku 90. let startovalo Radio 1, v soutěži s názvem "Strašidelný zámek" bojovaly o hlasy posluchačů "největší perly" normalizační popmusic (něco na způsob hvězdné pěchoty) - po čase to museli stopnout, prý si někdo stěžoval nebo to snad i hrozilo žalobama, ale nikdo už nic nezmění na tom, že jednou z vítězných písní této hitparády byla "valečovská vykopávka" Vizitka.) Ale na druhou stranu hráli jste dost a dost česky a za to máte jedno velké plus!

Petr Hrouda

Orientamento Venezia pohledem neorientačního rodinného příslušníka

Benátky

Jako člověka s mírnou averzí k orientačnímu běhu, mě návrh na výlet do Benátek na orienták zrovna dvakrát nenadchl, ba naopak byl jsem přímo rozrušený, znechucený a začínal jsem potajmu

střádat plán, jak nejprve přesvědčit rodiče, že odjakživa nemám žádná kolena a pak náhle s hrůzou v hlase upozornit na dva obří nabobtnalé výrůstky asi tak v polovině obou nohou, a tím jasně dokázat, že jsem smrtelně nemocný a nemůžu jet. Právě uprostřed těchto ulívačských příprav mě zasáhla šťastná novina, bylo to celé omyl, jedeme sice opravdu na orienták, ale nemusíme se ho účastnit. Skvělé. Celá akce okamžitě nabyla na zajímavosti. Samozřejmě by mi bylo milejší, kdyby naše návštěva byla zcela lampionů prostá, jenomže náš tatík patří k tomu typu lidí, co bez buzoly nedostanete pomalu

ani z postele (i když nevím, jestli spíš kvůli jejich vrozené orientační hrdosti, nebo protože by si s takovým labyrintem jako je průměrně velká peřina prostě neporadili), takže tohle byla nakonec jediná možnost.

Cesta do Benátek probíhala celkem klidně a bez výraznějších komplikací, jen několik zakomplexovaných rakouských policistů nám odlehčilo peněženku. Benátky jako takové vypadaly skutečně nádherně, kanály, pitoreskní uličky, plovoucí popeláři, skutečný ráj na zemi, já a několik dalších informovaných jedinců vědělo, že stín nebezpečí se již blíží. Závody začínaly hned zítra. Po večeri jsme se rozhodli, že půjdeme spát a nebudeme se zabývat našimi obavami, u otce to byla předstartovní tréma, u nás spíš obava, že se s ním budeme muset vyjít na ulici s oblečeným orientačním dresem (to, že po cestě bylo hned několik módních butiků včetně té od firmy Versace, nám na radosti rozhodně nepřidalo). Nakonec vše proběhlo dobře, žádný šílený vyšňořený Ital se na nás nevyřítal a hlava rodiny byla v klidu a míru přepravena na místo určení. Tam ponechána svému osudu. Zbytek dne pak tvořila nerušená prohlídka nejvýznamnějších benátských památek, orientační běžci se hlavním turistickým třídám očividně vyhýbali. Avšak brzy jsme pochopili podstatu věci, stačilo zajít do jedné z postraních uliček, každou chvíli se tam na nás nějaký vyřítal, my sice byli připraveni, umím si ale představit, že takový průměrný turista bloudící spletitými uličkami, musí být pěkně naměkko, když se proti němu vyřítí funicí kýčovitá lokomotiva. Obzvlášť musí být mimo, když z tohoto špatně odhlučného rychlovlaku, vylétne ta věc, co obvykle vzniká tím, že si orienták zacpe

jednu nosí díрку a do té druhé (té zacpané) mohutně foukne. K dokonání všeho zlého pak náš běžec špatně odhadne vzdálenost mezi ním a poškozeným a celý ten náklad vytvořený celodenní nepřítomností kapesníčků, přistane turistovi, přímo na...

No, abych to shrnul, já osobně jsem žádné potíže s orientačními běžci v Benátkách neměl. Jinak si ovšem nemyslím, že to město by pro OB bylo zrovna nejideálnější, vždyť vypadá jako obří ryba a jen tak mezi námi, do kapra kontrolu nezapíchnou snad ani v Třeboni.

Jan Pintera, syn Pavla Pulce

Mistrovství světa ROB

Jižní Korea

Někdy v březnu jsem se rozhodl, že se nominuji na MS do Jižní Koreje - ještě jsem tam nebyl a zdálo se mi to jako dobré místo na dovolenou. Sice jsem nominačky zahájil posledním místem, ale postupně jsem se vypracoval a na konci července byl výlet potvrzen. Po různých dohadách byl pobyt většiny stanoven na 16 dnů s příletem 4 dny před začátkem MS (tj. 6 dní před prvním závodem) s následným, téměř týdenním, výletováním po skončení mistrovství. Na rozdíl od minulých let se mi podařilo v srpnu neonemocnět a tak jsem se před odletem cítil v celkem dobré formě.

Po příletu do Koreje jsme se ubytovali přímo v Soulu. Naše první výprava podniknutá za účelem nákupu potravin skočila nevalně - žádný obchod s potravinami jsme nenašli a začínali jsme si myslet, že Korejci prostě nežerou. Jedinou možností tak bylo stravování se v místních restauracích, což jsem si původně chtěl raději nechat až po závodech. Druhý den po příletu jsme vyrazili na výlet do příměstských hor Bughansan. Původně jsme měli obavu, jak po vystoupení z metra najdeme vstup do národního parku, ale nakonec stačilo jít za davem. Korejci jsou totiž vášniví turisté, díky čemuž nebylo možné být někde sám. Ačkoliv se nám výlet líbil další dny jsme se již do žádných větších akcí nepouštěli a věnovali čas také trénování - přeci jen jsme sem přijeli na MS...

Centrum samotného MS bylo asi 60km jižně od Soulu v městečku Hwaseong. Při ubytování jsme zažili menší šok, protože na některých pokojích nebyly postele, což nás u tak luxusního hotelu zaskočilo. Až časem jsme zjistili, že se jedná o zcela běžnou věc. Slavnostní zahájení bylo velkolepé, ale v sále vychlazeném klimatizací se nám brzo přestalo líbit. Bohužel nebylo kam utéct. Naštěstí jsem si alespoň, na rozdíl od mnoha ostatních, vzal bundu, tak jsem to přežil bez úhony.

Jako první závod se tradičně běžel 2m. Na samotném startu šlo všechno podle mých představ, jen mapa se mi zdála trochu moc žlutá. Protože byly paralelní starty, startoval se mnou i nějaký Slovinec (pokud je hodně startujících může podle určitého klíče pořadatel nalosovat startovku, kdy v jednom intervalu startují dva závodníci stejné kategorie. Protože jsem dobřej, tak se mnou měl startovat nějaký lůzr). Chvilí po startu jsem se dostal k rýžovým polím a podle signálu i podle stop bylo jasné, že se do nich budu muset také vydat. Zas tak hrozné to v rýži nebylo, dalo se dobře využívat hrázek mezi poli. První kontrola dobrý, druhá taky velmi dobře, ale začalo mě znervózňovat, že se mnou pořád běží můj Slovinec. Usoudil jsem, že běžím moc pomalu, když mi stačí, tak jsem se snažil zrychlit a přitom trochu zapomněl přemýšlet o pořadí kontrol. Cestou na další kontrolu se mi podařilo ho setřást a i kontrolu jsem našel dobře, bohužel se velmi rychle ukázalo, že jsem si nechal za zády jinou kontrolu (chyba pořadí). To by ještě nebylo tak hrozné, ale snahou chybu rychle napravit, jsem si přestal hlídat mapu a chyby přibývaly. Když jsem konečně předposlední kontrolu našel, honily se mi hlavou myšlenky, že závod už je vskutku v trapu, ale MS se nebalí, tak jsem bojoval dál. Poslední nadějí mi dávala velká asfaltová obíhačka, která se při této variantě pořadí nabízela. Bohužel jsem pokazil dohledávku a tak jsem doběhl vyčerpaný na nakonec ještě dobrém 8. místě.

Následoval den volna, kdy většina odjela na organizovaný výlet. Já jsem se potřeboval uklidnit a soustředit se na další závod, tak jsem šel klusat a plavat.

Přišel den druhého závodu v pásmu 80m. Teplou bylo ještě větší než při prvním závodě, okolí startu napovídalo, že nás čekají sakra kopce - určitě lepší než předchozí rýžová pole. Závod se pro mě proměnil v boj s teplem a kopci. První kontrola celkem ok, na druhou jsem sice udělal menší chybu, ale na třetí kontrole jsem se vrátil do hry - hlavně se mi povedl odběh, kde jsem mapově hodně získal. Přišla však další komplikace. Při přebíhání malého rýžového pole v hlubokém údolí jsem upadl, dost si narazil koleno, ale hlavně se neskutečně zasral od bláta. Největší problém byl s mapou, kterou jsem nebyl schopen dlouho očistit o další zabláčené části těla/oděvu. Poslední dvě kontroly jsem našel relativně v pohodě a na doběhu jsem si říkal, že by to mohla být se štěstím bedna. Nakonec z toho teda bylo zlato.

Mise splněna a hurá na výlety. Hned po MS jsme odletěli na vulkanický ostrov Jeju na jihu země. Následovala asi nejlepší žranice (taková korejská klasika-hodně různých mističek se vším možným, cca 80Kč), zde jsme dostali asi nejvíc mističek a i chutě byly takové trochu jiné než na severu. Další den jsme vyrazili na vrchol sopky (slabých 2000m), po pár hodinách jsme ho dosáhli, chybělo jenom jezero v kráteru, které jsme znali z fotografií, ale jinak pěkný výlet, zabral celý den.

Další den jsme mrkli do lávové jeskyně asi 1km dlouhé, zajímavé, takové jiné, ale Punkevky jsou nejlepší. Byl to takový dlouhý tunel, bez vlastní baterky toho člověk moc neviděl. Cestou zpět jsme se zastavili a vylezli na Sun Rise Peak, což byla menší sopka vystrčená do moře. Tam se mi to velmi líbilo, těsně po nás přijelo asi 60 busů se školáky, ti se naštěstí dole ještě hromadně fotografovali, takže jsme si užili chvíli samoty na vrcholu. Další den jsme odletěli zpět do Soulu, přeskočili na luxusní bus (obrovské sedačky, asi tak 20 míst v celém buse) a přesunuli se na východní pobřeží do hor Soraksan. Tady už jsem neměl zajištěno ubytování předem, ale nakonec to nebyl problém, byl pracovní den, konec sezony a "penziony" zely prázdnotou, jen se na někoho dotlouct a pak se s papírem a tužkou dohodnout na ceně. Ráno jsme vyrazili do hor a opravdu stály za to. Strašně strmá skalnatá údolí, nikdo nikde, pěkné počasí. Asi za 5 hodin jsme se vyškrábali na vrchol, nechali věci v chatě pod vrcholem a ještě trochu pochodili kolem. Noc jsme strávili na chatě. Byla možnost přespat i v nedalekém klášteře, ale tam vás brzy ráno mniši vzbudí na ranní modlitbu. Obecně se zde dají kláštery v horách využívat na přespání bez problémů (samozřejmě za poplatek). Ráno jsme znovu vylezli na vrchol na východ slunce a poté se vydali dolů na druhou stranu hor. Ten sestup byl asi nejdrsnější (fyzicky), několik hodin v příkrém svahu kolmo dolů. Za odměnu jsme si dole zalezli na 2 hodiny do místních lázní, které byly opravdu super, sauny, bazény s různými teplotami a přísadami. Přesunuli jsme se zpět na pobřeží, kde jsme ještě před odjezdem busu skočili do moře. Na poloprázdné pláži jsme vzbudili zájem místních, že umíme plavat. Korejci totiž moc neumí. Při plavání těsně u pobřeží, jsme vzbudili aplaus, při plavání kousek dál už následovalo zděšení a zmatené pobíhání po pláži. ... Odfrčeli jsme zpět do Soulu, přespali a odletěli do Prahy - to už moc zábavné nebylo.

Pár postřehů:

Korejci pohřbívají svoje zemřelé v lesích, ty jsou poté plné hrobů, které byly zanesené do závodní mapy, což ulehčovalo orientaci na jinak hodně hrubě zmapované mapě.

I po ujištění pořadatelů, že se v terénu nevyskytují hadi, se hned při prvním závodě přihodilo, že při překonávání hrádky v rýžových polích musel ukrajinský závodník sundávat velkého blíže neidentifikovaného hada ze zad ruské veteránky za pomoci antény svého příjímače (ještě že se běželo pásmo 144MHz, to jsou takové velké antény).

Korejci byli velmi přátelští, pokud se člověk na něco zeptal, za každou cenu se vám snažili poradit, někdy i špatně, protože u nich se asi nesluší něco nevědět. Občas bylo lepší získané informace zprůměrovat.

Mají tam sauny, kde člověk může strávit celou noc a ráno jít odsud třeba přímo do práce - a oni to tak opravdu dělají.

Pokud to pořádně nepálí, tak nejíte korejské jídlo. Ale to se vám moc často stát nemohlo. A pánilo to někdy i dvakrát.

Možné napadení ze strany Severní Koreje je tam stále na pořadu dne. Třeba na východním pobřeží, kde jsme byli poslední dny, bylo celé pobřeží oploceno "železnou oponou" a v noci celé osvětleno a hlídáno. Opatření proti vylodění špiónů.

Karel Fučík